

Enfortir la comunió que impulsa a la missió

CARTA DE L'ANY 2025

Gregoria Ruiz Alegarbes

Enfortir la comunió que impulsa a la missió

Carta de l'any 2025

Gregoria Ruiz Alegarbes
Directora de la Institució Teresiana

Manila, 1 gener 2025

© Institució Teresiana
Document digital
Circulació restringida

Edició:
Departament d'Informació IT
Príncepe de Vergara 88
28006 MADRID - España

INTRODUCCIÓ	1
I. EL MÓN AL QUAL SE'NS ENVIA	2
Les tecnologies emergents	3
La pau esquiva	4
Inestabilitat econòmica	4
El lamentable estat de la nostra casa comuna	5
II. RESPOSTA ALS DESAFIAMENTS ACTUALS	6
Crear una cultura de la trobada	7
Qüestionar el nostre estil de vida	8
Enfortir la comunió	9
Participar activament a la missió	10
III. LA CRIDA A LA RENOVACIÓ DE LA INSTITUCIÓ TERESIANA	11
Tornant a casa, al nostre centre	13
Alimentar el cor de les nostres comunitats	14
IV. MARIA: EL COR DE LA NOSTRA OBRA	16

INTRODUCCIÓ

Entrem a l'any 2025 amb el cor ple d'agraïment per la benedicció i el privilegi de ser una Obra de l'Església, al servei de la missió de Crist. La celebració del centenari de l'aprovació pontifícia de la Institució Teresiana ha despertat energies renovades -no només entre els membres, sinó també entre les nostres amistats, col·laboradores i col·laboradors-, per a estimar la vocació, comprometre's amb la missió i compartir el carisma. Des dels diferents racons del món on és present la Institució Teresiana ha ressonat l'esperit d'agraïment, l'alegria de narrar la nostra història i expressions diverses per a fer memòria. Assaborint aquestes gràcies rebudes i vibrant amb nova energia i esperança revifada, avancem vers els nous reptes i oportunitats que ens esperen en aquest any que tot just començarà aviat.

És encoratjador que, en acabar la commemoració de l'any centenari de l'aprovació pontifícia de la IT, l'Església ens introdueixi en un any jubilar, un altre "any de gràcia". Sabem que l'any jubilar de l'Antic Testament va ser decretat per Déu com un temps d'alliberament, perdó, justícia i descans sagrat per a la terra. És un temps per redreçar la nostra relació amb Déu, amb els altres i amb tota la creació. I amb quina urgència necessita el nostre món el consol de la promesa de Déu!

Com a comunitat de fe afirmada en el dinamisme i la rellevància del carisma que hem rebut, responem a la crida de l'Església a ser portadors d'esperança i posem fil a l'agulla per a construir un món més amable, just, solidari i inclusiu, segons el somni de Déu.

A la seva carta sobre l'Any Jubilar 2025, el papa Francesc va fer aquesta crida:

*Hem de mantenir encesa la flama de l'esperança que ens ha estat donada, i fer tot el possible per a què cadascú recuperi la força i la certesa de mirar el futur amb ment oberta, cor confiat i amplitud de mires.*¹

Acollint la crida del Sant Pare, ens comprometem de nou a donar testimoni de l'amor fidel de Déu i a treballar per una transformació humana i social ancorada en els valors de l'Evangeli de Jesús, allà on som i en les situacions en les que estem immersos.

I. EL MÓN AL QUAL SE'NS ENVIA

«Els goigs i les esperances, les tristors i les angoixes dels homes del nostre temps, ... són alhora goigs i esperances, tristors i angoixes dels deixebles de Crist».²

Amb confiança plena en el Déu que camina amb el seu poble, ens mantenim fermament arrelats en les realitats de les persones i llocs on som cridats a servir. No podem negar que entrem en l'any jubilar 2025 carregant sobre les espatlles el pes de l'augment de les tensions polítiques i l'escalada dels conflictes armats, la precarietat de l'economia i els desastres naturals sense precedents. Podem sentir que, ara més que mai, el món necessita urgentment persones, grups i comunitats que donin testimoni de com viure en fraternitat i solidaritat, on el bé comú prevalgui per sobre del benefici personal i dels interessos particulars o nacionals.

El mateix Jesús ens va recordar que fóssim deixebles amb els ulls ben oberts i plenament conscients dels signes dels temps.

¹ Carta del papa Francesc a Mons. Rino Fisichella, per al Jubileu 2025 Febrer 2022.

² *Concili Vaticà II, Gaudium et Spes*, n. 1, desembre 1965.

A l'encíclica *Christifideles Laici*, el papa Joan Pau II va fer aquesta profètica declaració:

*Noves situacions, tant eclesials com socials, econòmiques, polítiques i culturals, reclamen avui, amb una força molt particular, l'acció dels fidels laics. Si la manca de compromís ha estat sempre quelcom inacceptable, el temps present ho fa encara més culpable. A ningú li és lícit mantenir-se vagarós.*³

Les tecnologies emergents

Si observem de més a prop el món actual ens n'adonem que estem immersos en canvis frenètics que difícilment assolim, canvis empesos principalment per la tecnologia. Les innovacions tecnològiques s'acceleren exponencialment, presentant al món possibilitats inimaginables que poden utilitzar-se tant per fer el bé com per fer el mal. El repte de la Intel·ligència Artificial n'és un exemple, ja que veiem l'immens potencial que té per a millorar la vida humana, especialment en àrees com la medecina, l'educació i l'avenç en la investigació científica, mentre per altra banda es podria utilitzar -i ja s'ha utilitzat- per tot el contrari, suposant una greu amenaça per la pau, l'estabilitat financera, la seguretat de l'economia digital, etc.

El papa Francesc ha resumit les característiques de l'època actual:

*...perquè no vivim simplement una època de canvis, sinó un canvi d'època. Per tant, estem en un d'aquells moments en què els canvis ja no són lineals, sinó de profunda transformació; esdevenen eleccions que transformen ràpidament la manera de viure, d'interactuar, de comunicar i elaborar pensament, de relacionar-se entre les generacions humanes, i de comprendre i viure la fe i la ciència.*⁴

³ Joan Pau II. *Exhortació postsinodal Christifideles Laici*, n.3. Desembre 1988.

⁴ Papa Francesc: Adreçat a la Cúria Romana, 21 de desembre de 2019.

La pau esquiva

Una altra realitat global a la que s'enfronta el món actual és el deteriorament de la pau entre les nacions i a l'interior d'elles. L'acarnissada guerra a l'Orient Mitjà, entre Ucraïna i Rússia, i els conflictes armats i la violència en curs en diverses parts de l'Àfrica, Amèrica Llatina i Àsia, han provocat i segueixen provocant un patiment inimaginable a milions de persones afectades. De fet, aquesta realitat ens afecta directament quan pensem en els propis membres de la IT a Terra Santa, que viuen sota l'amenaça de l'actual guerra.

Lamentablement, en un món on milions de persones viuen en la més absoluta pobresa i subdesenvolupament, veiem com es destinen una enorme quantitat de recursos a la compra i creació d'armes de destrucció i a l'acumulació d'armament potent i mortífer. L'alteració de l'equilibri de poder mundial, amb l'aparició de noves aliances i rivalitats que afecten la coexistència pacífica dels pobles, també ha posat en entredit l'ordre mundial. Mai ens hem sentit tan insegurs sobre el futur –a escala mundial– com avui.

Inestabilitat econòmica

En l'àmbit econòmic, el món està atrapat en un sistema que concentra els recursos en poques mans, concedint-los així el poder d'emprar l'economia en el seu propi benefici. Tot i que la riquesa mundial ha augmentat espectacularment en les darreres èpoques, l'escàndol de la pobresa i la marginació no ha fet sinó que intensificar-se, deixant enrere gran part de la població mundial. El *Catecisme de l'Església Catòlica* ens ensenya que «els bens de la creació estan destinats **a tot el gènere humà...**».⁵

⁵ *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 2452.

I el Papa Joan Pau II a més a més va subratllar:

*Déu ha donat la terra a tot el gènere humà per tal que ella sustenti a tots els seus habitants, sense excloure ningú ni privilegiar ningú. Vet aquí, doncs, l'arrel primera del destí universal dels bens de la terra.*⁶

El lamentable estat de la nostra casa comuna

Pel que fa al medi ambient, hem vist que el ritme de producció, consum, malbaratament i explotació mediambiental han dut la capacitat del planeta gairebé al límit. Ara, hem arribat a un punt en què el canvi climàtic és gairebé impossible de revertir i països de tot el món estan experimentant els efectes devastadors de greus modificacions dels patrons climàtics. La recent experiència de la DANA (Depressió Aïllada en Nivells Alts) que va assolir les províncies de València i Andalusia, a Espanya, són proves que les amenaces d'aquests fenòmens són a tocar de les nostres portes.

Són el resultat de llargs anys d'ús, abús i mal ús dels recursos de la terra – especialment per part de les economies riques i poderoses-, però són els països més dèbils i pobres els més vulnerables i els que s'estan emportant la pitjor part. Com a conseqüència, assistim contínuament a escenes de migracions massives de persones en recerca d'un lloc més segur lluny de la violència, o d'un lloc on tenir l'oportunitat de reconstruir les seves vides i trobar un futur millor per a ells i les seves famílies.

⁶ Papa Joan Pau II, *Centesimus Annus* n. 31, maig 1991.

II. RESPOSTA ALS DESAFIAMENTS ACTUALS

Com a organització internacional de laics amb vocació de ser una influència humanitzadora i transformadora al món, l'àmbit d'incidència dels membres de la IT és el dels assumptes seculars, el de les qüestions quotidianes de la societat. La *Lumen Gentium* ho expressa amb gran encert:

Als laics correspon, per pròpia vocació, tractar d'obtenir el regne de Déu gestionant els assumptes temporals i ordenant-los segons Déu. Viuen en el segle, és a dir, en tots i cadascun dels deures i ocupacions del món, i en condicions ordinàries de la vida familiar i social, amb les que la seva existència s'entrellaça. Allà són cridats per Déu, per tal que desenvolupant la seva pròpia professió guiats per l'esperit evangèlic, contribueixin a la santificació del món des de dintre, a manera de ferment. I així manifestin Crist davant dels altres, primordialment a través del testimoni de la seva vida, per la irradiació de la fe, l'esperança i la caritat.⁷

Pel que fa a nosaltres, com podem respondre a les realitats que ens envolten? ¿Com podem reorientar la nostra perspectiva i els nostres punts de vista, en allò de més concret, onse vulga ens trobem i en realitats al nostre abast -fins arribar al més bàsic, el nostre propi estil de vida- de manera que siguem capaces d'oferir un testimoni contracultural davant d'una cultura imperant de violència, domini dels forts i poderosos, explotació dels vulnerables, abandonament i abús de la nostra casa comuna?

⁷ Concili Vaticà II, *Lumen Gentium*, n. 31, novembre 1964.

Crear una cultura de la trobada

Un tema recurrent en els discursos i escrits del Papa Francesc és la importància dels processos de trobada, processos que ajudin i permetin les persones assumir les diferències. Crear una cultura de la trobada que aportí estabilitat duradora. Una cultura de la trobada que es forja a través del diàleg.

Al seu discurs a la Delegació del Consell Universal de la Pau, el Papa Francesc va subratllar un cop més que «el diàleg és l'únic camí vers la pau, vers la trobada» i va animar a «entaular sempre el diàleg.»⁸ Aquest diàleg implica apropar-se, parlar, escoltar, mirar, arribar a conèixer-se, per tal de trobar un terreny comú.

A la **XIX Assemblea General** reafirmem aquesta cultura de la trobada quan expressem el nostre desig d'abraçar el camí sinodal com a constitutiu de la nostra identitat IT; que les nostres respostes a la crida de la missió es donin des de la «mística del nosaltres», que implica la inclusió de tothom amb qui entrem en contacte. Per això hem decidit **recrear els nostres espais comunitaris**:

*Volem que siguin espais oberts, basats en la comunicació profunda i en la recerca del bé comú que va més enllà de les polaritzacions. Espais on es viu el perdó com a aprenentatge guaridor i s'acullen les nostres fragilitats. Tot això fa possible una germanor i un amor mutu que són testimoni i ens impulsen a la missió.*⁹

Així doncs, aquest any, deixem que la nostra renovació comunitària es centri en recrear els nostres espais comunitaris mitjançant el camí sinodal del diàleg i l'escolta. Obrint espais on compartim la fer i la vocació com a sector o delegacions,

⁸ Papa Francesc: Adreçat a la Delegació del Consell Universal de la Pau. Novembre 2024.

⁹ XIX Assemblea General de la IT, "Acuerdo 2: Recrear los espacios comunitarios", agost 2023.

associacions i grups ACIT, grups MIT i Alumni, famílies i equips, teixint junts el teixit comunitari de la IT a tots els nivells.

El document final del Sínode afirma que la sinodalitat, exercida humilment, és profètica per al nostre món:

Practicat amb humilitat, l'estil sinodal pot fer de l'Església una veu profètica al món d'avui. [...] Vivim en una època marcada per l'augment de les desigualtats, la creixent desil·lusió amb els models tradicionals de govern, el desencís amb el funcionament de la democràcia, les creixents tendències autocràtiques i dictatorials, el domini del model de mercat sense tenir en compte la vulnerabilitat de les persones i la creació, i la temptació de resoldre els conflictes per la força en lloc del diàleg.

Les pràctiques autèntiques de sinodalitat permeten als cristians desenvolupar una cultura capaç de profetitzar críticament davant del pensament dominant i oferir una contribució distintiva a la recerca de respostes a molts dels reptes als que s'enfronten les societats contemporànies i a la construcció del bé comú.¹⁰

Qüestionar el nostre estil de vida

Potser no som capaços d'oferir grans solucions a molts dels problemes mundials, però sempre podem començar per una petita cosa i -molt especialment- començar per nosaltres mateixos. ¿Acceptem el desafiament d'una conversió ecològica, vers un estil de vida que deliberadament visqui valors que afavoreixin la reducció de la sobreexplotació de la terra i promoguin la seva regeneració? Podem elegir deliberadament ser persones felices amb poc, o amb lo just? Tenim el valor d'abraçar de debò un estil de vida senzill que trenqui amb el consum malbaratador i la missió materialista?

¹⁰ XVI Assemblea ordinària del sínode dels bisbes, Per una Església sinodal: comunió, participació, missió. Document final. n. 47, octubre 2024.

Enfortir la comunió

*La comunió i la missió estan profundament unides entre sí, es compenetren i s'impliquen mútuament, fins al punt que la comunió representa alhora la font i el fruit de la missió: la comunió és missionera i la missió es per a la comunió.*¹¹

La comunió i la missió expressen la naturalesa mateixa de l'Església. La comunió que compartim troba les seves arrels més profundes en l'amor i la unitat de la Trinitat. «Com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu, que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat» (Jo 17, 21).

Jesús va pregar per a que tots els seus seguidors fossin «ú» i després els va ordenar que anessin a predicar l'Evangelí a tots els pobles per tal que la humanitat es convertís en una sola família sota la paternitat de Déu i, en aquesta família, l'amor fos la plenitud i la perfecció de la llei.

La nostra pròpia experiència com a Institució pot donar fe de la força i l'impuls que la comunió dona a la nostra vivència de la missió. Allà on els membres estan units, independentment del nombre, la missió floreix. La nostra unitat d'esperit i el nostre amor a la vocació que ens uneix ens ha ajudat a superar els incomputables reptes que ens planteja la realitat actual: disminució numèrica, dispersió geogràfica, disminució de les capacitats físiques, tants d'altres. Per això el Pare Poveda ens va recordar una i una altra vegada que hem de preservar la unitat de l'esperit costi el que costi.

La força rau en la unió, i si la unió és efecte de la caritat, la força és invencible. Els regnes, els pobles, les societats, les comunitats més fortes, són les més i ben unides. [...] allà on se n'hi reuneixen uns quants, hi ha d'haver unió si volen construir alguna cosa, si

¹¹ *Christifideles Laici*, n. 32.

ho han de conservar, si ho han de fer progressar. Nosaltres, si aspirem a que la nostra Obra sigui estable, hem de posar tot el nostre empeny en viure molt unides; si desitgem que s'escampi i prosperi, hem d'afermar aquesta unió. [...]

Què farem per evitar la desolació? Unir-nos cada cop més i cada cop millor. És més, essent més completa la unió; [...] Essent pocs, els primers cristians van constituir una societat poderosa, la van escampar pel món i es conserva al llarg dels segles. Com? Ho diuen els Fets dels Apòstols: Tenien un sol cor i una sola ànima...¹²

Participar activament a la missió

Cent anys després de la seva Aprovació Pontifícia, la Institució Teresiana es veu a sí mateixa com Església en camí sinodal, un poble en sortida, orientat a la missió, la nostra raó de ser. La invitació de l'Assemblea és que cadascuna, cadascú, es responsabilitzi de les tasques i esforços per tal de construir la comunió. Al mateix temps, tots i totes som convidats a entrar i emprendre un procés de conversió comunitària, un procés de revitalització a nivell personal i grupal.

En l'obstinació per enfortir la comunió que ens empeny a la missió, vam acordar també a l'Assemblea desenvolupar les Línies de Missió, interpretar-les i donar-les-hi vida a través del Projecte comú de missió (PCM) de cada context local. A través del PCM, seguim teixint espais de diàleg i d'inclusió; comprometent-nos amb les famílies, agents de transformació social; i acompanyant els joves en una societat en canvi. El nostre PCM fa real i concret el «caminar conjunt» que desitgem per tal de respondre a les necessitats del present des de la perspectiva de la nostra vocació IT. També creix la

¹² Pedro Poveda, *Obras Volumen I Creí por esto hablé* (CpH) [163], 1920.

nostra consciència que tots i totes som responsables de la missió i ningú no és comparsa.

Junt a tota l'Església en el seu camí de renovació, la Institució Teresiana s'esforça per viure l'esperit de la sinodalitat i per deixar que amari el nostre estil de treballar, de relacionar-nos, de comunicar-nos, de col·laborar amb els altres.

La sinodalitat denota l'estil particular que qualifica la vida i la missió de l'Església, expressant la seva naturalesa de Poble de Déu que camina i es reuneix en assemblea, convocat pel Senyor Jesús amb la força de l'Esperit Sant per a anunciar l'Evangeli. La sinodalitat ha d'expressar-se en el mode ordinari de viure i treballar de l'Església... és el modus vivendi et operandi específic de l'Església, Poble de Déu, que revela i dona contingut al seu ser com a comunió quan tots els seus membres caminen junts, es reuneixen en assemblea i participen activament en la seva missió evangelitzadora.¹³

III. LA CRIDA A LA RENOVACIÓ DE LA INSTITUCIÓ TERESIANA

Al llarg del procés sinodal i en totes les latituds va sorgir l'exigència d'una Església que no fos burocràtica, sinó capaç d'alimentar les relacions: amb el Senyor, entre homes i dones, en la família, en la comunitat, entre els grups socials. Només una xarxa de relacions que teixeixi la multiplicitat de les pertinences és capaç de sostenir als individus i a les comunitats, d'oferir-los punts de referència i orientació i de mostrar-los la bellesa de la vida segons l'Evangeli; és en les relacions, amb Crist, amb els altres, en la comunitat, com es transmet la fe.¹⁴

¹³ Què és la sinodalitat. [Web del procés sinodal](#).

¹⁴ Instrumentum Laboris per a la segona sessió de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, n. 21. Octubre 2024.

Com a portadors del missatge de Jesucrist al món d'avui, ens embarquem en la joiosa tasca de renovar la Institució Teresiana abraçant el camí sinodal que crida a la «conversió relacional». Com traduïm això en la dinàmica de les relacions en la Institució Teresiana? Alimentant la nostra relació amb el Senyor, entre nosaltres (membres i associats), i entre els grups i Associacions que encarnen el carisma; mostrant cura mútua, suport i acolliment; fomentant experiències de comunió; fent-nos presents els uns als altres, donant acompanyament i companyia en totes les etapes i àmbits de la nostra vida: companyia en el desenvolupament personal; companyia en la fe i la vocació; companyia en la comunitat; companyia en els moments de dificultat que trobem en el dia a dia. Tot això reflecteix el que som com a Institució, una família que cuida de cada membre en cada etapa i en totes les circumstàncies en les quals cada persona es trobi.

El Pare Poveda ens deia:

*Perquè l'Obra sigui el que ha de ser i respongui al pensament de qui la va fundar necessita un perfecte equilibri. Tinc per a mi una comparació que respon al que vull ensenyar-vos. Les dues forces, centrípeta i centrífuga, actuant sobre tots els cossos mantenen l'equilibri, i aquestes forces per al meu cas són: l'**oració** –centrípeta– i la **unió i caritat fraterna** –centrífuga–. Si falta la primera us dissipareu, sortireu del radi, us escapareu, no omplireu la vostra comesa. Si falta la segona, no sortireu al món, no l'il·lustrareu, no omplireu la vostra missió.¹⁵*

¹⁵ CpH [79], 1916.

Tornant a casa, al nostre centre

La identitat laical de la nostra vocació suposa que la nostra missió es correspongui amb les necessitats i realitats del nostre context. També, per aquesta naturalesa laical –estar en el món– és vital que la nostra vida estigui sempre en sintonia amb el ritme de l'Esperit, amb aquesta «veueta afable».

El Papa Francesc en la seva darrera encíclica, *Dilexto Nos*, sobre el cor de Crist, va escriure:

En aquest món líquid nostre [...] ens movem en societats de consumidors serials que viuen al dia i dominats pels ritmes i sorolls de la tecnologia, sense molta paciència per a fer els processos que la interioritat requereix. En la societat actual l'ésser humà «corre el risc de perdre el seu centre, el centre de si mateix». I continua: L'home contemporani es troba sovint trastornat, dividit, gairebé privat d'un principi interior que generi unitat i harmonia en el seu ésser i en el seu obrar.¹⁶

El Papa Benet XVI va expressar amb eloqüència en un dels seus missatges de l'Angelus dominical:

*Tota persona necessita tenir un **centre** de la seva vida, una deu de veritat i de bondat d'on sadollar-se per afrontar les diverses situacions i la fatiga de la vida diària. Cadascú de nosaltres, quan es queda en silenci, no només necessita sentir els batecs del seu cor, sinó també, més profundament, el pols d'una presència fiable, perceptible amb els sentits de la fe i, en canvi, molt més real: la presència de Crist, cor del món.¹⁷*

¹⁶ Papa Francesc, *Encíclica Dilexto Nos*, n. 9. Octubre 2024.

¹⁷ Papa Benet XVI, Angelus. 1 de juny, 2008.

Tan sols trobant el nostre centre podem conèixer el nostre veritable jo, experimentar la veritable pau i delectar-nos en l'alegria sincera. I en aquest centre hi habita Déu, perquè «en Ell vivim, ens movem, i existim». (Fets 17, 28).

Alimentar el cor de les nostres comunitats

El papa Francesc, també a *Dilexit Nos* escriu:

*Per a expressar l'amor de Jesucrist solem utilitzar el símbol del cor. Alguns es pregunten si avui té un significat vàlid. Però quan ens assalta la temptació de navegar per la superfície, de viure corrent sense saber finalment per a què, de convertir-nos en consumistes insaciabls i esclavitzats pels engranatges d'un mercat al qual no li interessa el sentit de la nostra existència, necessitem recuperar la importància del cor.*¹⁸

Estic segura que per a moltes i molts de nosaltres el cor sempre serà un símbol d'amor, no només de l'amor que Déu ens té, sinó també de l'amor mutu. Us heu fixat que algunes persones, en lloc d'escriure la paraula «amor», dibuixen un cor? Quan dic «alimentar el "cor" de les nostres comunitats», em refereixo a convidar cadascú de nosaltres a avaluar-nos en termes de la nostra responsabilitat mútua d'estimar-nos els uns els altres i de construir les nostres comunitats en l'amor.

El Pare Poveda, en parlar de l'amor (caritat), va respondre a la seva pròpia pregunta:

Per què us recomano tant la caritat? Perquè crec que és l'ànima de la Institució; [...] i sovint penso que la força de la Institució rau en això. [...] així, tot el que és unit per la caritat té una força, una cohesió que forma una muralla indestructible.

I va fer aquest recordatori, que també és una petició:

¹⁸ *Op. Cit.* n. 2.

*Teniu l'entroncament amb els primers cristians. Copieu, ajusteu el vostre esperit al seu. I què es diu d'ells? Mireu com s'estimen! L'exemple que donaven cridava l'atenció dels pagans... La vostra obstinació ha de ser imitar-los. Que puguin dir de vosaltres: «mireu com s'estimen!».*¹⁹

I en un altre moment també va escriure:

Ja que el nostre és petit necessita, per a ser fort, la unió i la concòrdia de tots els seus membres. [...] La nostra Obra viu en temps d'egoisme, odi, venjança, enveja, i tot això corroeix la societat. Nosaltres hem d'aplicar el bàlsam de la caritat, que és l'únic vincle veritable de la perfecció.

*A més a més, la Institució viu disseminada per tot arreu. Una en un lloc, una altra en un altre, cadascuna al seu destí, algun grapat en els centres. Necessitem aquell amor sobrenatural, aquella coherència, aquella amalgama misteriosa que fa que la gent es preguntí: com estan tan unides, sense viure en comunitat? [...] I ara us dic, com a punt capital, que la Institució Teresiana, si ha de ser el que ha de ser, si ha d'acomplir la seva finalitat, necessita absolutament de la caritat i unió fraterna.*²⁰

Aquestes paraules del nostre Fundador tenen molt de pes i urgència, sobretot quan considerem l'actual condició demogràfica de la nostra Institució. Sentim en pròpia carn el que va dir Jesús: «La collita és abundant, però els segadors són pocs». (Mt 9, 37). Amb més feina que mans per a realitzar-la, molts dels nostres membres han de dur a terme múltiples tasques, particularment les persones que realitzen serveis interns i treballs corporatius, sacrificant temps de descans. Alhora, també veiem que els membres van avançant en edat i molts pateixen problemes de salut o breguen amb la disminució de

¹⁹ *CpH* [386], 1932.

²⁰ *Idem* [507], 1935.

les seves capacitats. Hi ha, per tant, la invitació permanent a que cadascú i cadascuna de nosaltres augmentem la nostra sensibilitat, multipliquem la paciència i conreem l'empatia. Aquests reptes i realitats ben bé podrien ser l'escenari ideal per a respondre a la crida de l'Assemblea «a recrear els nostres espais comunitaris». Sí, són «les nostres obres les que donen testimoni del que som», però és el nostre amor, cura i compassió pels altres el que dona testimoni de que som cristians, portadors de la Bona Nova de Jesús.

IV. MARIA: EL COR DE LA NOSTRA OBRA

A la ment del Pare Poveda no hi ha ambigüitat sobre el paper de la Santíssima Verge a l'Obra, doncs de no haver estat així no hauria declarat audaçment que «preferiria veure desaparèixer l'Obra abans que veure minvar la seva devoció a Maria».²¹ Quina meravella pensar que el Fill de Déu fou concebut i format a la vora dels batecs del cor de Maria. I als Evangelis, entre els poquíssims esdeveniments de la vida de Jesús on se la menciona, se la descriu així: «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava», (Lc 2, 19) i «la seva mare conservava tot això en el seu cor» (Lc 2, 51). Aquest «meditar» i «conservar/guardar tot això en el seu cor» l'ha preparada, sens dubte, per a les seves proves més grans. Que tots n'aprenuem del seu exemple.

Amb tanta gent al voltant nostre que viu sense rumb, sense propòsit ni sentit, sense ancoratge en el transcendent, i que busca la fugida de vides buides i de la soledat en coses que només fan el buit més gran i que tan desesperadament tracten d'omplir, mirem a Maria perquè ens ajudi a conrear l'actitud d'atenció del cor.

²¹ *CpH* [243], 1927.

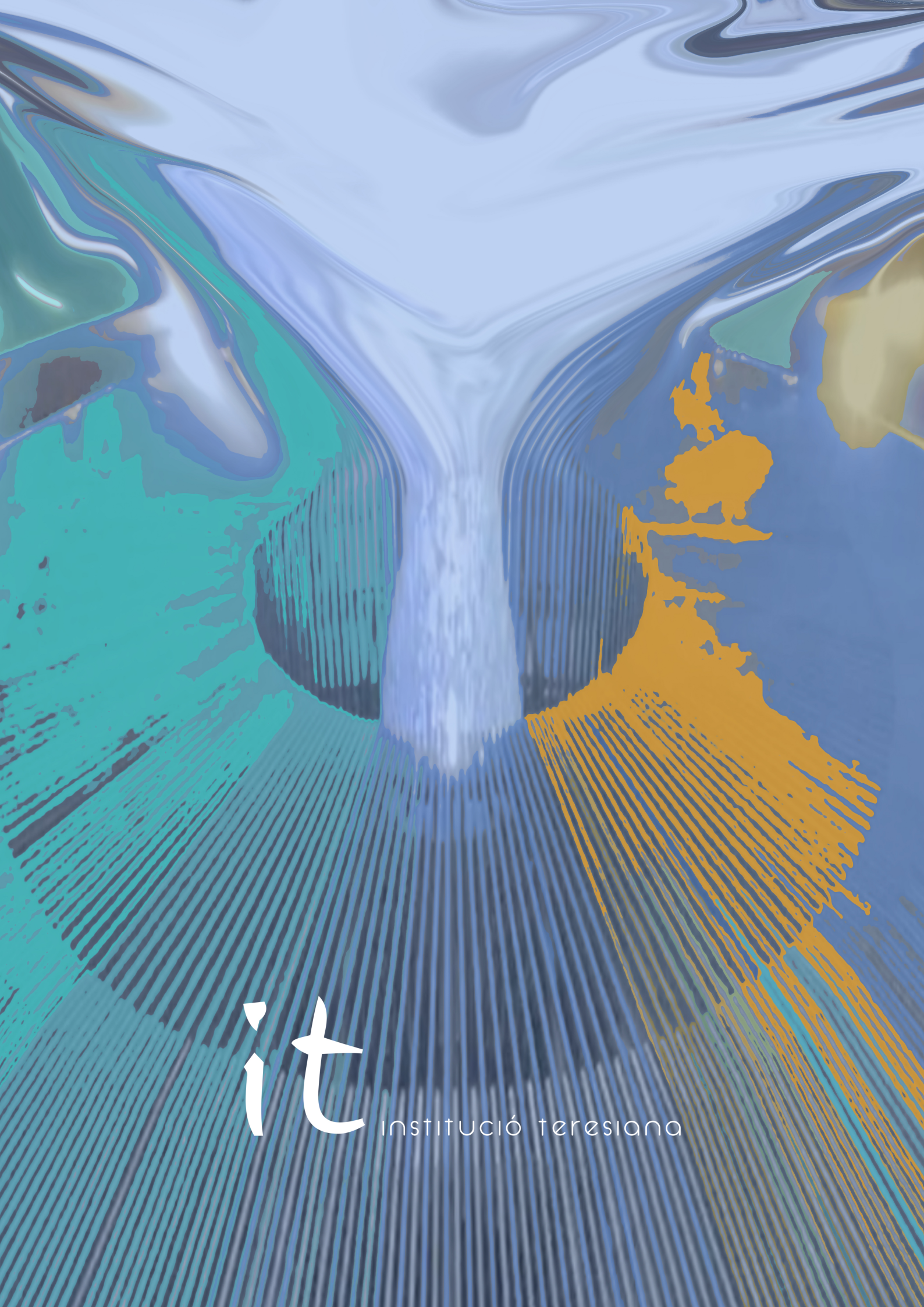
En aquest Any Jubilar 2025, amb cor agraït, proclamem amb alegria «la bondat amorosa de cor del nostre Déu». I amb plena confiança en la seva gràcia i misericòrdia repetirem aquesta pregària:

**Senyor, la teva missió d'amor continua a través nostre;
fes-nos instruments teus de comunió i germanor arreu on siguem.**

Ben cordialment,

Gregoria Ruiz

it

institutió teresiana